

neděle 24.9

Diskusní klub dětí

HON aneb Krev **ANDĚLŮ**: *Starší skupina (11-16 let)* - představení všechny silně zasáhlo a přinutilo k přemýšlení, debatování, hádání se ... Velmi obtížně se orientovaly v ději, ve vztazích mezi postavami i v postavách samotných. Velkou polemiku vzbudil zejména d'ábel a oba rodiče, jejichž projev se zdál být příliš "umělý", nepřirozený. Nejednoznačné bylo i chápání závěru - kdo vlastně zvatěžil?, co znamenal tanec? ... Přes pocit "silného zážitku" jen obtížně pojmenovávaly téma.

Pirátská pohádka: *Mladší děti* - mrzelo je, že někteří z nich mohli účinkovat a jiní ne. Bylo jim líto kapitána, který nebyl zlý, ale hloupý. Příliš se neztotožnili se ztvárněním pirátů herci, ani s příběhem samotným.

Starší děti - nazvaly toto představení "manipulací s malými dětmi a pro malé děti". Bylo to pro ně dlouhé, obehnané, nudné, nepříjemné. Zaujalo je pouze úvodní rozdávání šátků divákům a lodní scéna.

- Zapsala Petra Rychecká -

O ČEM SE MLUVÍ

Seminář A - Zajíc, Vošická, Slavík

Setkání osmé: TEMNÁ KRÁSA NÁSILÍ A ZMÁTEK

Zatímco divadlem poučené děti ze Slaného Krev andělů aneb Hon scénu Hlina z Ústí n. L. přijaly, porozuměly symbolům, přečetly téma příběhu jako sílu lásky, dospěli v semináři se zmítali ve výkladu symbolů. Někteří z nich byli vlastně z toho, jak se s kusem minuli, nešťastní. Seminář hledal odpověď na otázku, odkud na Krev andělů jít. Text Kláry Špičkové má nesporné literární kvality, avšak zároveň i svá úskalí, je-li divadelní předlohou. Pracuje totiž také s abstrakty, tezemi, symboly, které na jeviště nepatří. Divadelní forma je mystérium (vcházení do kruhu arény, zasvěcování, zařikávání...). Mystérium rovněž porcuje s abstrakty typu lež, pravda apod. Předpokládá zároveň, že na tuto hru přistoupím a půjdu s ní hledat polaritu životních hodnot, půjdu po mostě mezi láskou a nenávistí a vyberu si, neboť mám svobodu volby ukotvenou smrtí. Příběh, tj. samotná dějová fakta, není důležitý. Z hlediska osobnostního vkladu inscenátorů jde nepochybně o divadlo generační. Pro tento text musím najít vhodný způsob rea-

lizace. Tady se ukázaly některé problémy, z nichž řada podstatně ovlivní porozumění diváka. Všichni herci nemají dostatečné vybavení, tj. nejsou schopni uhrát situace, jež jsou mnohovýznamové. Jejich ohraničení světlem a hudbou musí být přesné, jinak se divák obtížně orientuje. Rovněž budování některých situací (např. závěru, kdy hra, jež není zakotvena v konkrétním čase a prostoru, ústí do naší přítomnosti) musí být přesnější.

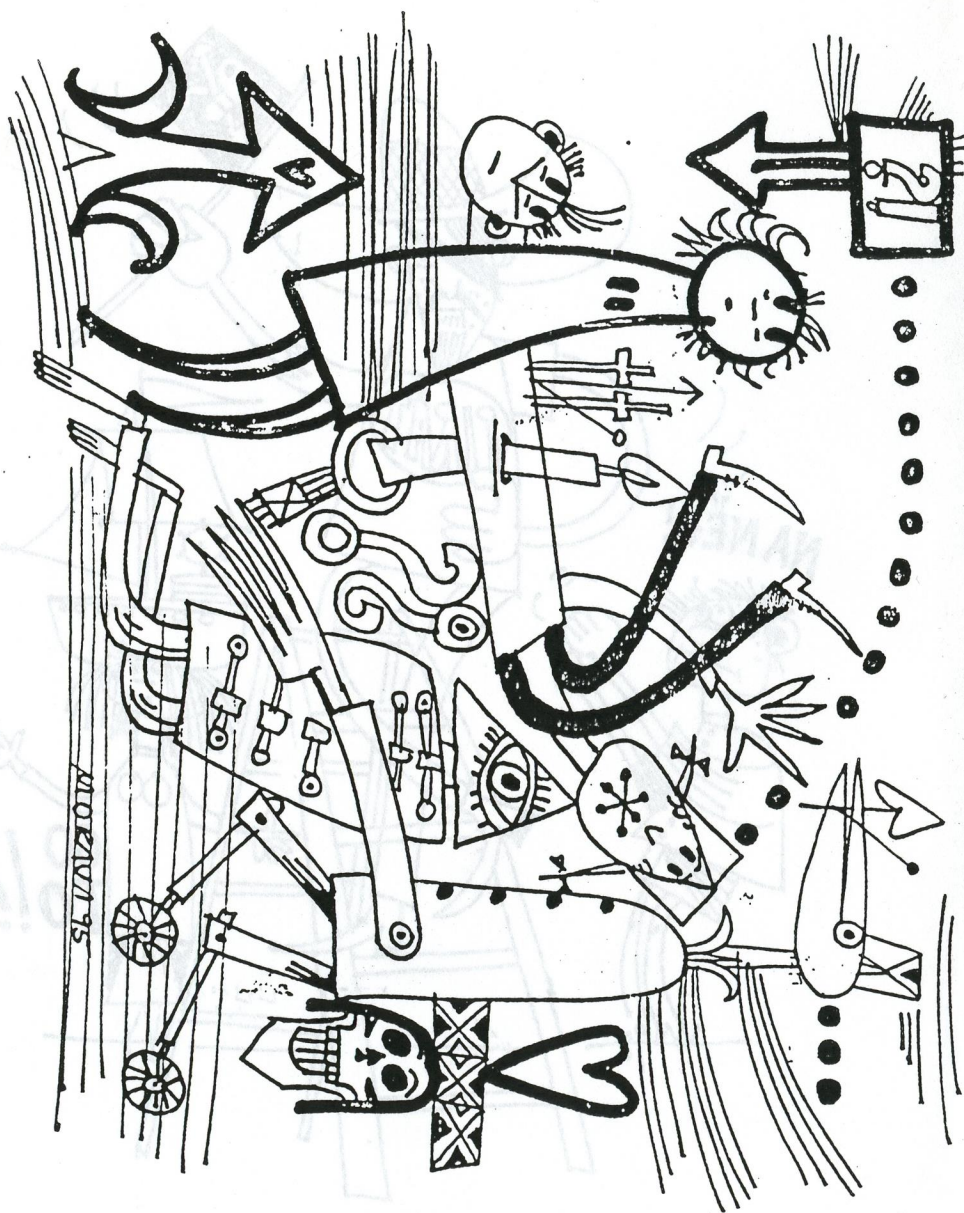
Pirátská pohádka souboru Minidiv z Ostrova n. O. balancuje na hranici mezi dramatickou hrou a manipulací dětí (povely vedou spíše k manipulaci). Může asi lépe fungovat, pokud se podaří navázat lepší kontakt s dětmi. Mnoho věcí však fungovat nebude asi nikdy. Především nejde o hru, nýbrž o hru "jako". Nastolení pohádky a její tah nepřacuje systémem "tady jsme my a zažijeme něco dohromady". Chybí zřetelnější příběh, odněkud někam, který by přinášel napětí. Chybí dramatické situace. Děti se ve hře neorientují a přestávají spolupracovat. Není ani možné svévolně rušit divadelní čas a prostor, jen proto, že to potřebujeme ke hře (např. zrušní paluby ve scéně se soudem).

- diskusi zprostředkovala Lenka Lázniovská -

Seminář B - Milan Schejbal, Alena Urbanová, MUDr. Václav Morava
Setkání osmé - ZLOMYSL, VÝPOVĚĎ a SNĚDENÁ ČOKOLÁDA.

Diskuse sice poslední, leč nejrozporuplnější, a tudíž nejneuzavřenější (chtělo by to ještě nějakých deset, dvacet hodin).

Staré pověsti české: *děti* představení přijaly - ve svých dojmech se opět rozdělily - děvčata malovala barevné pocity (převládala hnědá - příjemná přírodní, cesta, prvotní, čisté, příroda; trochu červená - boj, jiné barvy se objevují jen stopově. Divadlo nemohlo být barevnější, ta doba byla taková), kluci spíše konkrétnější věci - scénu. Ta měla funkci opony i ochrany. Děti se vyjadřovaly o harmonickém propojení hudby (vždy na prvním místě), scény, herectví, loutek (ty děti vysloveně fascinovaly - herci pomáhali loutkám jejich postavy ožít), přírody a děje. Menší děti dokázaly převyprávět děj, nejvíce je zaujala láska a svatba Libuše a Přemysla. Pro citlivé děti tam ale bylo moc boje, bylo to moc krvavé. Děti měly problémy s postavou Křesomysla, nazvaly ho Zlomyslem, zosobňoval pro ně veškeré zlo, se kterým ti ostatní bojovali. !Děti nevnímaly ironizaci, projektovaly si do představení to, co tam chtěly vidět! *Dospělí* hodně diskutovali o pojmu parodie. Základní dějová kostra je sice zprostředkována, i když o motivacích jednání by se dalo diskutovat. Ale: není zde jediná hodnota, která by byla brána vážně, ani u Libuše a Přemysla nejde o lásku. Objevuje se spousta primitivních urážlivých aktualizací. To, co prezentovali herci, nebyla lidskost a upřímnost, ale nacvičená bezobsažná spartakiáda. Druh pokleslého vnímání skutečnosti, zkuchynštění a laciná politická satira. Představení bylo velmi um-

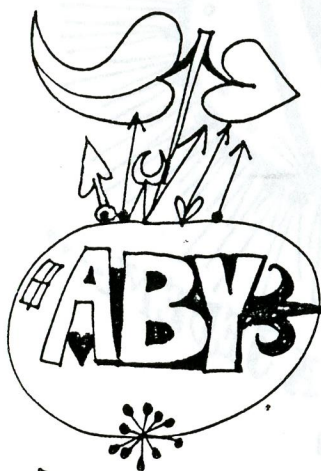

GO TO THE
KIDZ TO
NECHAT TO
PLAYING
...TIM? ...TAK JE A BUNDE

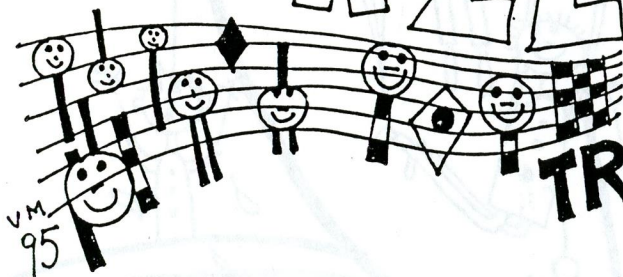

nám
JIM
VŠEM

VYDRŽELO

TRALALA

VM
95

ně secvičeno, objevila se plejáda více či méně úspěšných gagů, ale to hlavně, lidský vztah herců k příběhu, se pro diváky vytratilo. Plošná jednosměrnost v rytmu, nerozvrstvený první plán, absence dalších. Zatímco v první půlce se hravé zaujetí herců objevilo, ve druhé jde o větší individualizaci postav, absentovalo. Protože se skupina dětských a dospělých diváků tentokrát značně rozešla, je jediným závěrem citát: "My si můžeme říci, že to hodnota není, stejně to bude divadlo Radost hrát dalších pět let."

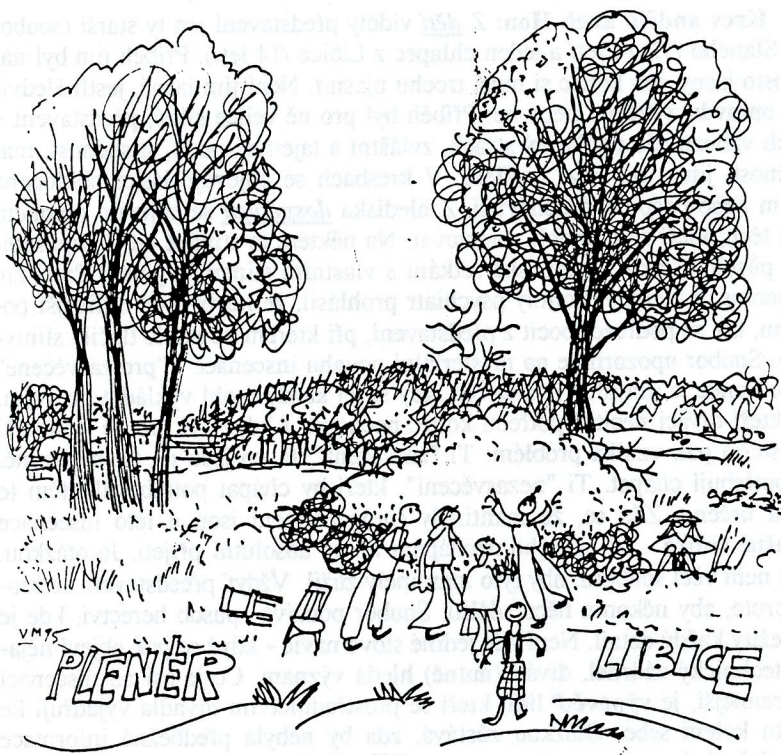
Krev andělů aneb Hon: Z děti viděly představení jen ty starší (soubor ze Slaného /12-14 let/ a jeden chlapec z Libice /14 let/). Příběh jim byl naprosto jasný, jen konec si musí trochu ujasnit. Není jim jasné, jestli Hedvika opravdu zvítězila nebo ne. Příběh byl pro ně velice silný, představení v nich vzbuzovalo nádherný strach, zvláštní a tajemný pocit, stísněnost, magičnost, jinou dimenzi myšlení. V kresbách se objevuje láska obklopená zlem nebo pošpiněná nenávistí. Z hlediska dospělých se objevilo mnohem víc těch, kteří se nomohli orientovat. Na některé to strašně silně zapůsobilo, působilo jako "Jungovské setkání s vlastním stínem" i jinak. Proti zlu nemohu jít zlem. Přítomný psychiatr prohlásil, že kdyby měl citlivější povahu, tak se podrže (pocit z představení, při kterém ho navíc tlačila slinivka). Soubor upozorňuje na mysteriální povahu inscenace - "pro zasvěcené" a že konec je úmyslně neuzavřen, aby si jej každý mohl vykládat po svém. Někteří diváci necítili potřebu konec pochopit, i když byl pro ně nutný. U mystéria pak vzniká problém: Ti "zasvěcení", ti, co jsou na stejné struně, nepotřebují chápat. Ti "nezasvěcení", kteří by chápat potřebovali, těm to není určeno. Zdá se, že mantinely (ne)pochopení jsou u této inscenace strašně široké - od úplného nechápání až po absolutní přijetí. Je otázkou, zda není věcí souboru, aby tyto mantinely zúžil. Vždyť představení se hraje proto, aby někomu něco sdělili. Soubor používá způsob herectví, kde je důležitý každý detail. Není zde jediné slovo navíc - když se pak objeví nějaký technický zádrhel, divák (nutně) hledá význam. Co je asi na inscenaci nejcennější, je **výpověď** lidí, kteří se prostřednictvím divadla vyjadřují ke světu kolem sebe. Otázkou zůstává, zda by nebyla předběžná informace chvályhodná.

Pirátská pohádka: Mladší děti (do 8 let) to velmi přijaly, starší spíše odmítly. Soubor také nehraje pro starší děti než je třetí třída. Žádné děti se nezmiňovaly o příběhu - jen o hře. Zaujal je začátek a výměna vlajky. Objevila se ovšem otázka, proč se ti dobří nezmocnili lodi dřív. Sněžená čokoláda se kupodivu neukázala být problémem - co se dá od takového kapitána čekat. Představení se trochu rozvezlo na začátku, neboť se čekalo na skupinu dětí. Také množství starších dětí a dospělých hře neprospělo (sami měli pocit, či spíše cítili, že tam nepatří). I v rámci dramatické hry však zůstává mnoho divadelního, proto by měly být postavy lépe vystavěné. Diskuse byla

strana 4

již uspěchaná, tlačil nás čas - tak si to snad dopovíme za rok. Na shledanou....

- diskusi zprostředkoval Karel Tomas -

Zpravodaj 23. ročníku FEMAD v Libici nad Cidlinou
15.-17. a 22.-24 září 1995

Vydává nákladem 100 výtisků z pověření Přípravního výboru FEMAD '95 redakční rada ve složení: odpovědný redaktor Mgr. Ludvík Horváth, redaktori: PhDr. Vítězslava Šrámková, Lenka Láziňovská, Karel Tomas, Petra Rychecká, technická spolupráce Jaroslav Vondruška mladší, grafika a ilustrace: MUDr. Václav Morava

Cena : 2.- Kč